

múzeumot, Lékán és Kismartonban 2 kastélyt, 2 várkertészetet és egy híres parkot tart fenn s azonfelül minden nemes közcélra bőségesen áldoz évszázadok óta. Minden művészetnek mecénása és előmozdítója. Liszt és Haydn a hercegi házban lettek naggyá, hogy ez a hercegi hitbizomány olyan polgári intézményt képvisel, amelyhez soha, de soha nem lesz fogható semmiféle szocializált üzem.

Meg lehetünk győződve arról, hogy a mi szép burgenlandi erdőségeink ennél a magas és nemes Háznál a legjobb kezekben vannak. A hercegi hitbizománynak Burgenlandba szakadt erdőgazdasága az elmúlt 10 év alatt nemcsak az új viszonyokkal számoló gazdasági üzemtervek felállításával, a kihasználás és felújítási módok modern alapokra való fektetésével, fűrészüzemeinek tökéletesítésével, a kitermelés és értékesítés belterjességének emelésével szerzett új szakkörök előtt elismerést, hanem emellett a tisztán érdekképviselőten nyugvó új állami alakulatban, a vele szemben álló gazdaságpolitikai harcban is megállotta a helyét.

Hisszük és reméljük, hogy ez a jövőben is így lesz!

EGYESÜLETI KÖZLEMÉNYEK

A m. kir. kereskedelemügyi miniszter úrnak 50556—VIII—1931. számú leirata az 'Országos Erdészeti Egyesületnek a tűzifa vasúti díjkedvezményének meghosszabbítása iránti felterjesztésére.

„Országos Erdészeti Egyesületnek,

Budapest

V., Alkotmány-utca 6.

Fenti felterjesztésére értesítem, hogy a magyar feladási állomásokon feladásra kerülő tűzifára fennálló vasúti díjkedvezménynek a folyó évre leendő meghosszabbítására a m. kir. államvasutak igazgatóságát megfelelően utasítottam.

Az Egyesületnek arra a kérelmére ellenben, hogy a tűzifára adott igen messzemenő, az államvasutak önköltségét sem fedező díjmérséklés a bányafára is kiterjesztessék, közlöm, miszerint az államvasutak súlyos pénzügyi helyzete e téren semmiféle további kedvezményt nem enged meg.

Budapest, 1931 január 22.

Dr. Bud s. k."

Beszámoló az államvasúti tüzifaszállítások kérdésének megtárgyalása céljából folyó évi február hó 4-ére összehívott értekezletről.

Lapunk januári számában külön felhívással fordultunk az államvasúti tüzifaszállításoknál érdekelt t. tagjainkhoz, hogy az államvasúti tüzifaszállítások rendkívül fontos kérdésének megvitatására legyenek szívesek saját érdekükben a február hó 4-ére hirdetett értekezleten minél nagyobb számban megjelenni.

Az értekezleten a felhívás ellenére, sajnos, csak alig néhányan jelentek meg, úgy hogy az értekezletet megtartani, nem lehetett. Az összegyűlt tagok mindazonáltal mégis foglalkoztak a kérdéssel s annak a nézetüknek adtak kifejezést, hogy nagyon is kívánatos volna, ha a legközelebbi igazgatóválasztmányi ülés ezt a hazai erdőgazdaság szempontjából nagyon is fontos kérdést teljes részletességgel megtárgyalná.

A meghiusult értekezletnek a beteg báró Waldbott Kelemen elnök által beküldött elnöki megnyitóját alant közöljük.

Tisztelt Uraim!

Üdvözlöm a megjelenteket és a mai napra kitűzött értekezletet megnyitom.

Az értekezlet első tárgya az Államvasúti tüzifaszállítások kérdése.

Régi kívánsága a magyar erdőgazdaságnak és fatermelésnek, hogy ez a fontos közszállítás teljes egészében az ő részére jusson, nemcsak azért, mert mennyiségénél fogva a magyar tüzifatermelésnek közel 10 százalékát kötné le, de azért is mert éppen az értékesítés szempontjából legnehezebb időpontban kerül jelentékeny része leszállításra, s így az árak kialakulására is igen jelentős befolyása van.

Az a szívós küzdelem, amit ebben az irányban az egyesület is folytatott, már a múlt évben arra az eredményre vezetett, hogy 80 százalékát a szükségleteknek a magyar termelés fedezte és csupán a debreceni és szegedi üzletvezetőségnek nem egészen 3000 vagont kitevő szükséglete jutott a külföldi termelésnek.

Az odaítélésnél azt hallottuk indokul felhozni, hogy ezekre a részekre a külföldi tüzifa a magyar fánál olcsóbban volt beszerezhető.

A versenytárgyalások mostani rendszere mellett a nyilvánosságának nem állott módjában ezt ellenőrizni.

Pedig meggyőződésünk, hogy pl. Nyiregyháza, Kecskemét, sőt Kisujszállítás, Halas, Kiskőrös vidéke is olcsóbban látható el magyar fával, mint külföldi fával, ha a szállításnál felmerülő költségeket is figyelembe vesszük.

Különösen áll ez most, amikor a magyar tüzifa polgári fuvardíja a külföldi fáénál jelentékenyen olcsóbb, s a tüzifát még számottevő behozatali vám is terheli.

A magyar fa érdekének megvédése szempontjából tehát ma már elegendő az, ha feltétlenül biztosítani tudjuk, hogy azt a tüzifát

vegyék meg, amelyik a rendeltetési állomásra beszállítva a legkevesebbe kerül.

Ezt a kerükhöltséget azonban a nyilvánosság csak akkor tudja megfelelően ellenőrizni, ha már maga a kiírás is úgy történik, hogy az ajánlattevőknek az eladási árat az egyes elosztási gócpontokra vonatkoztatva, a polgári fuvardíj, bélyeg, vám és költségek betudásával kell megadnia.

Meggyőződésünk az, hogy ha az elosztási gócpontokat megfelelően állapítják meg, a külföldi tűzifa ezeknél a szállításoknál szerephez sem jut.

De ezenfelül még egy lényeges eredménye lesz ennek a kiírási módszernek.

Az árverések eredményét két nap alatt össze lehet állítani, úgy hogy az eredményt azonnal el lehet bírálni és meg lehet állapítani, kiknek az ajánlatai a legolcsóbbak.

Elmaradhatnak a versenytárgyalást követni szokott hosszas tárgyalások, a hetekig tartó számításokon alapuló nehézkes és sokszor hibás összehasonlítás és az egész kérdést egy héten belül el lehet — a közszállítási szabályzatnak megfelelően — dönteni.

Az az éles verseny, ami a mai viszonyok mellett a termelők között folyik, kizárja az összebeszélés lehetőségét és így az Államvasút érdekei is a legbiztosabban volnának megvédhetők.

Igaz ugyan, hogy némely nagyon távolfekvő erdő versenyképességét a hosszú szállítás kedvezőtlenül befolyásolja, viszont azonban ez a helyzeti hátrány a békeidőben is mindig megvolt, amikor az ilyen távoli helyeken csak jelentősen alacsonyabb eladási árak voltak elérhetők.

Úgy vélem azonban, hogy ez az amúgyis kivételes eset nem jöhet számításba akkor, amikor az egész termelés zömét ilyen közlekedési kérdések elbírálásáról van szó.

Szükségét látnám ezenkívül, hogy az értekezlet a vámkérdéssel is foglalkozzék.

Amint jól méltóztatnak tudni, a tűzifát a kormány a közelmúltban 58 filléres vámmal sújtotta q-ként.

Ámbár ezt a vámot ilyen nagyságban nem tekinthetjük véglegesnek, hanem csak harcieszköznek, vagy tárgyalási alapnak a közeljövő vámtárgyalásaihoz, mégis az a körülmény, hogy ez a vám a leginkább közszükségletet alkotó választéknál: a tűzifánál — ha csak időlegesen is, de — megszülethetett, bizonyítéka annak, hogy ma már régi óhajtatásunkról: a fatermékek vámjáról is beszélhetünk.

Hogy a vámvédelem mit jelent egy gazdasági ág fejlesztésénél, azt legjobban textiliparunk és papíriparunk igazolja.

Ezek az iparágak az utolsó 10 év vámvédelme mellett többszáz százalékos fejlődést mutatnak és ma már számottevő részét fedezik belföldi szükségleteinknek, holott az önálló vámterület életbelépése idején termelőképességük alig volt számbavehető.

Igaz, hogy az erdőgazdaságnál nem lehet olyan rövid idő alatt eredményt elérni, mint ezeknél az iparágaknál.

Ez azonban nem szolgálhat továbbra is okul arra a túlzott lojalitásra, amit az erdőgazdaság és fatermelés ezideig saját érdekeik védelme tekintetében tanúsítottak.

Fafeldolgozóiparunk egy igen fontos ága: a *fűrészipar* azonban ezt a védelmet már igen rövid időn belül is hasznosítani tudja és igen sok munkaalkalmat tud a magyar közgazdaság részére megmenteni.

A többi ágazatok részére pedig egy mérsékelt vámvédelem nemcsak a jobb értékesítés és ezáltal a fokozatos fejlődés lehetőségét nyitja meg, de módot ad a kormánynak arra is, hogy az erdőgazdaság megfelelő támogatásával a fejlődést gyorsítsa, a kívánatos irányba terelje és hasznavehetetlen területek, kopárok, mocsarak, valamint a fátlan alföldi részek megfelelő fásításával az ország közgazdaságát igen jelentős egyéb előnyökhöz is juttassa.

Mert nemcsak annak a lehetősége forog fenn, hogy saját szükségletünket idebenn fedezhessük, fafogyasztó iparágainkat a külföldtől függetleníthessük, de azért is, hogy egészen új iparágaknak vethessük meg az alapját és magát az őstermelést is a mezőgazdaság és erdőgazdaság arányszámának megváltoztatásával helyesebb merdebe tereljük.

Meggyőződésem az, hogy *soha nem volt alkalmasabb idő ezeknek a vámoknak a bevezetésére*, mint ma, amikor az általános kereslet hiánya miatt a ránk, mint fogyasztókra ráutalt, az orosz *dumpingtől* rettegő külföldi fatermelés ennek minden következményét vállalni fogja anélkül, hogy ez a magyar fogyasztásra számottevő teherterelt jelentene.

Véleményem szerint a kérdést úgy kellene megoldani, hogy a feldolgozás céljaira bejövő *gömbölyű fát mérsékeltebb, a feldolgozott árut pedig magasabb vámtétellel* kellene sújtani, már csak a belföldi munka védelme érdekében is.

Magának az erdőgazdaságnak is jelentős haszna volna belőle, ha a békében oly virágzó Tisza- és Dunamenti fűrészipart, valamint a nyugati és déli határszélek fűrésziparát újból fel tudnók lendíteni, mert hiszen a versenyképes fűrészipar volna a magyar erdőgazdaság termékeinek is legbiztosabb vásárlója.

Ez a kérdés faelátásunk kérdésével is szorosan összefügg, mert csak így tudja a kormányzat a magyar gazdaság észrevehető megterhelése nélkül előteremteni azt az összeget, amely az erdőgazdaság olyirányú fejlesztéshez szükséges, hogy saját szükségleteinket minél nagyobb mértékben tudjuk itt benn ellátni.

Igaz, hogy ez több évtizedre terjedő, az egész kérdést felölelő, céltudatos és következetes munkát kíván.

Ezzel szemben azonban az eredmény is olyan, amiért nemcsak érdemes, de feltétlenül kell is dolgoznunk, ha nem akarjuk azt, hogy

a terhes fabehozatal előbb vagy utóbb egész gazdasági életünket megbénítsa.

Annnyira kézenfekvő az eszköz és annnyira közérdekű a cél, hogy — véleményem szerint — az Országos Erdészeti Egyesületnek elsőrendű kötelessége lenne nemcsak állástfoglalni a kérdésben, de a legerősebb propagandát is indítani annak érdekében.

Eppen ezért javasolom a tisztelt értekezletnek, hogy az államvasúti tűzifaszállítások kérdésének letárgyalása után ezt a kérdést is tárgyaljuk le és megfelelő javaslattal forduljunk az egyesület igazgató-választmányához.

Kedvezményes tűzifaszállításra jogosult újabb feladó vasúti állomások. Az illetékes vasúti igazgatóságok lapunk legutóbbi számának megjelenése óta a következő állomásokat vették fel a kedvezményes tűzifaszállításra jogosult feladóállomások sorába: Baja, Bakonyszombathely, Balkány, Erdőcsokonya, Felsőrajk, Jobbágyi kiterő, Kecel, Kerta, Mailáth-telep, Magyarboly, Mád, Mátészalka, Nádasd, Ötvös, Pilisvörösvár, Somoskőujfalu, Szendrőlád, Szepetk, Veszprém külső p.-u.

Írói tiszteletdíjak. Az Országos Erdészeti Egyesület 1930. évi május hó 30-án tartott igazgatóválasztmányi ülésében elhatározta, hogy az egyesület 1930. évi július 1-től kezdődően az Erdészeti Lapokban megjelenő cikkekért írói tiszteletdíjat fizessen. És pedig: a szerkesztő részéről átdolgozást nem igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 64 pengőt, fordításokért vagy átdolgozást igénylő cikkekért 16 oldalas ívenként 32 pengőt, egyszerű közleményekért 16 oldalas ívenként 24 pengőt. Szíves tudomásulvétele végett közli: a kiadóhivatal.

Adó és könyvelés. Értesítjük t. tagjainkat, hogy adó- és könyvelési ügyekben szerkesztőségünk díjmentesen ad felvilágosítást.
